

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1253²

Κυριακὴ Πάσχα νύκτα
28 Ἀπριλίου 2019 (2006)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Κήρυγμα χαρᾶς καὶ καταλλαγῆς

«Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί· Πάσχα Κυρίου Πάσχα» (καν. Πάσχ., α' ὡδ.)

Πολλές εἰδήσεις, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, πολλές εἰδήσεις εὐχάριστες μεταδόθηκαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐπάνω στὴ φλούδα τῆς γῆς. Ἄλλα ὅλες αὐτὲς εἶνε μικρὲς ἐμπρὸς σὲ κάποια ἄλλη. **Ἡ πιὸ εὐχάριστη εἶδησι** ποὺ μεταδόθηκε ποτὲ στὸν κόσμο, ὄχι ἀπὸ στόμα ἀνθρώπου ἀλλ' ἀπὸ στόμα ἀγγέλου, εἶνε τὸ μήνυμα τῆς σημερινῆς ἡμέρας.

* * *

«**Χριστὸς ἀνέστη!**» Εἶνε τὸ πιὸ εὐχάριστο μήνυμα ποὺ ἄκουσε ὁ κόσμος. **Ποιὸς τὸ ἄκουσε πρῶτος;** ποιὸς ἄκουσε τὸ πρῶτο «**Χριστὸς ἀνέστη!**»; Ὅπως οἱ πρῶτοι ποὺ εἶδαν τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ μας δὲν ἦταν μεγάλοι καὶ τρανοί, ἀλλὰ ἀπλοὶ ἄνθρωποι, οἱ βοσκοί, ἔτσι καὶ τὸ πρῶτο «**Χριστὸς ἀνέστη!**» δὲν τὸ ἄκουσαν μεγάλοι καὶ ἰσχυροί, αὐτοὶ ποὺ δὲν πιστεύουν ὅ,τι κι ἂν γίνῃ, ἀλλὰ ἀπλὲς καὶ φτωχὲς γυναῖκες, **οἱ μυροφόρες**, ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν δεῖξει τὴν πιὸ μεγάλη πίστι καὶ ἀγάπη στὸ Χριστό, αὐτὲς ποὺ τὸν ἀκολούθησαν μέχρι τὸ σταυρό, τὴν ὥρα ποὺ καὶ οἱ μαθηταὶ του τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει.

«**Χριστὸς ἀνέστη!**» ἄκουσαν οἱ μυροφόρες ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀγγέλου, καὶ γεμάτες χαρὰ τρέχουν. Τρέχουν, γιὰ νὰ μεταδώσουν τὴν εὐχάριστη εἶδησι στοὺς **μαθητάς**. Καὶ τὴν μεταδίδουν. Ἄλλ' αὐτοὶ δυσπιστοῦν. Γι' αὐτὸ τρέχουν καὶ αὐτοὶ στὸ μνημεῖο, γιὰ νὰ διαπιστώσουν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια. Βλέπουν τὸ μνημεῖο κενό, τὸ σουδάριο νὰ βρίσκεται ἐκεῖ κοντά, ξεχωριστὰ ἀπὸ τὰ ὀθόνια, καὶ φωνάζουν γεμάτοι χαρὰ Ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος!

«**Χριστὸς ἀνέστη!**» φώναξε λοιπὸν ὁ ἀγγελος στὶς μυροφόρες. «**Χριστὸς ἀνέστη!**» φώναξαν οἱ μυροφόρες στοὺς ἀποστόλους. «**Χριστὸς ἀνέστη!**» εἶπαν οἱ ἀπόστολοι ὅταν ἦλθαν στὸ μνημεῖο καὶ διαπίστωσαν μόνοι τους τὴν ἀνάστασι τοῦ Κυρίου. «**Χριστὸς ἀνέστη!**» μαρτυρεῖ ὁ ἀποκυλισμένος λίθος ἀπὸ τὴν θύρα τοῦ

μνημείου. «**Χριστὸς ἀνέστη!**» βροντοφωνάζει τὸ ἀνοικτὸ καὶ κενὸ μνημα. «**Χριστὸς ἀνέστη!**» ἀποδεικνύει τὸ σουδάριο καὶ τὰ ὀθόνια, οἱ πάνινες λωρίδες ποὺ περιτύλιγαν τὸ νεκρὸ σῶμα.

«**Χριστὸς ἀνέστη!**» κηρύττουν οἱ ἀπόστολοι πηγαίνοντας ἀπ' τὸ ἓνα μέρος στὸ ἄλλο. Καὶ ἀπὸ τότε τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη!**» ἀκούγεται σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς γῆς. Ἔτσι τὸ ἄκουσαν οἱ πρόγονοί μας. Ἔτσι τὸ ἀκούσαμε **κ' ἐμεῖς** πρώτη φορὰ ὅταν ἤμασταν μικρὰ παιδιὰ, τὸ ἀκοῦμε τώρα καὶ μεγάλοι. Τὸ ἀκούσαμε πέρυσι, τὸ ἀκοῦμε κ' ἐφέτος. Πόσοι ἄραγε θ' ἀξιωθοῦμε νὰ τ' ἀκούσουμε καὶ τοῦ χρόνου; ὦ, πολλοὶ ἀπὸ μᾶς δὲν θὰ ὑπάρχουν στὴ ζωὴ! Αὐτοὶ ὅμως θὰ ποῦν κάπου ἄλλοῦ τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη!**» θὰ τὸ ποῦν στοὺς οὐρανοὺς.

«**Χριστὸς ἀνέστη!**» Τὸ φωνάζει καὶ **ἡ φύσις**. Ἰδέστε ἔξω. Μιὰ ἀνάστασις δὲν εἶνε ἡ φύσις; Τὸν βαρὺ χειμῶνα, ποὺ ὅλα ἦταν παγωμένα, γυμνὰ καὶ νεκρά, τὸν διαδέχθηκε ἡ ἀνοιξις, ποὺ ὅλα εἶνε ἀνθισμένα, καταπράσινα, μαγευτικά. Ἄνοιξις μυροβόλος σήμερα εἶνε ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου γιὰ τὴν Ἐκκλησία. Ὁ βαρὺς χειμῶνας τῶν σεπτῶν παθῶν καὶ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου, ποὺ ὅλα ἦταν φοβισμένα καὶ κατηφῆ, ἔφυγε, ὅταν ἐπάνω στὸ μνημα ἀκούστηκε τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη!**», τὸ μήνυμα τοῦ ἀγγέλου πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, ποὺ τὴ σκέπαζε ὁ βαρὺς χειμῶνας τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Κι ὅπως ἀπὸ τὸν σαπισμένο σπόρο, ποὺ πέφτει στὴ γῆ, βλαστάνει ἓνα ὠραῖο ἄνθος, ἔτσι κι ἀπὸ τὸ μνημα τοῦ Χριστοῦ, ἀπ' ὅπου θὰ περίμενε κανεὶς φθορά, βγήκε εὖοσμο ἄνθος, λαμπροφόρος ὁ ἀναστὰς Κύριος.

«**Χριστὸς ἀνέστη!**» – «**Ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος!**»! Δὲν μποροῦσε ὁ Χριστὸς νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ στὸ μνημα. Δὲν μποροῦσε, αὐτὸς ποὺ ἔκανε τόσα θαύματα, ποὺ ἀνέστησε τὸ Λάζαρο τὸν υἱὸ τῆς χήρας τῆς Ναὶν καὶ τὴν κόρη τοῦ Ἱαεῖρου, νὰ μείνῃ στὸ μνημα. Ὅχι. Δὲν ἔ-

πρεπε να χαροῦν οἱ ἐχθροὶ του. Ἐπρεπε να συν-
τρίψη τὸ θάνατο, να ἐλευθερώση τὸν ἄνθρω-
πο ἀπὸ τὴν τυραννία του, ν' ἀνοίξη τὸ δρόμο
πρὸς τὸν παράδεισο, ν' ἀνεβῆ στοὺς οὐρανοὺς
νικητῆς καὶ θριαμβευτῆς. Χαμένο θὰ πήγαινε
τὸ ἔργο του, ἔργο τριῶν ἐτῶν; Θὰ ἄφηνε στὴ
σκέψι τῶν μαθητῶν του ἐρωτηματικά; Ὅχι,
ποτέ. Οἱ προφητείες ἔπρεπε να ἐκπληρωθοῦν,
τὰ δικά του λόγια γιὰ τὸν ἑαυτό του ὅτι «*τῆ
τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται*» (Μάρκ. 9,31· 10,34. Λουκ. 18,33) ἔ-
πρεπε να πραγματοποιηθοῦν. Ἐπρεπε ἡ ζωὴ
να δώση τὴ μάχη καὶ να νικήση, ὁ δεσμώτης
ἄνθρωπος να ἐλευθερωθῆ, να γίνῃ ἡ Ἀνάστα-
σις σύμβολο ἐλπίδος γιὰ τοὺς ἀγωνιζομένους
ἐπάνω στὴν δακρύβρεκτη γῆ Χριστιανούς.

«Χριστὸς ἀνέστη»! Ἄδελφοί. Ἡ ἀνάστασις
τοῦ Κυρίου εἶνε θρίαμβος δόξης γιὰ τὴν Ἐκ-
κλησία. **Ὁ θάνατος νικήθηκε.** Γιὰ τοὺς Χριστι-
ανούς δὲν ὑπάρχει. Εἶνε ἀπλῶς ἓνα ἐπεισό-
διο μεταφορᾶς μας ἀπὸ τὴ μία κατάστασι στὴν
ἄλλη. Εἶνε μιὰ γαλαρία, στὴν ὁποία μπαίνουμε
ἀφήνοντας τὴν παροῦσα ζωὴ, καὶ εὐθύς ἀπὸ
τὸ ἄλλο στόμιο βγαίνουμε σὲ μιὰ νέα ζωὴ. Ὁ
θάνατος εἶνε ἡ γέφυρα, ποὺ μᾶς μεταφέρει
ἀπὸ τὴν παροῦσα ζωὴ στὴν αἰωνιότητα.

«Χριστὸς ἀνέστη»! Ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρί-
ου ἐσπόγγισε πολλὰ μάτια δακρυσμένα καὶ **ἔ-
φερε τὴ χαρὰ** στὰ πικραμένα χεῖλη. «*Χαίρε-
τε*», εἶπε ὁ Κύριος στοὺς θλιμμένους μαθη-
τάς (Ματθ. 28,9). Καὶ εὐθύς ἐκεῖνοι αἰσθάνθηκαν
στὶς παγωμένες καρδιές τους τὴν αὔρα τοῦ
οὐρανοῦ (βλ. ἰω. 20,20). Χαίρετε, ἄνθρωποι! φωνάζει
καὶ σήμερα ὁ Χριστός. Καὶ ἂν ἀποθάνετε, δὲν
θὰ χαθῆτε. Ἄς φωνάζουν ὅλοι οἱ δαίμονες τῆς
κολάσεως, ὅτι τὰ πάντα καταλήγουν στὸ μνή-
μα. Ὅχι, εἶνε πλάνη αὐτό. Ἐγὼ τὸν ἄνθρωπο
τὸν ἔπλασα ἀθάνατο. Ὅπως ἀναστήθηκα ἐγώ,
ἔτσι θὰ ἀναστήσω κ' ἐσᾶς.

«Χριστὸς ἀνέστη»! Ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρί-
ου εἶνε τὸ **βασικώτερο δόγμα τῆς Ἐκκλησίας.**
Πάνω σ' αὐτὴν στηρίζεται ἡ πίστι τῶν Χριστι-
ανῶν. Χωρὶς αὐτὴν, κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦ-
λο, θὰ ἦταν «*ματαία ἢ πίστις*» μας (Α' Κορ. 15,17), καὶ
τὸ κήρυγμα τῶν ἀποστόλων καὶ ὄλων τῶν ἱε-
ροκηρύκων δὲν θὰ εἶχε καμμία δύναμι, διότι
κηρύττοντας ἓνα ψέμα θὰ ἦταν ἀναξιόπιστο
καὶ κενὸ ἀπὸ περιεχόμενο.

«Χριστὸς ἀνέστη»! Ἀλλὰ γιὰ να φθάσῃ ὁ
Κύριος στὴν ἀνάστασι καὶ τὸ θρίαμβο, πέρα-
σε πρῶτα ἀπὸ τὰ πάθη, τὸ μαρτύριο, τὸ **σταυ-
ρό.** Χωρὶς σταυρὸ δὲν θὰ ὑπῆρχε ἀνάστασις.
Τί σημαίνει αὐτὸ γιὰ μᾶς; Ἄν θέλουμε κ' ἐμεῖς
ν' ἀναστηθοῦμε, να φθάσουμε κοντὰ στὸ Θεό,
να εἰσεέλθουμε νικηταὶ στὴν αἰώνια πατρίδα

μας, πρέπει πρῶτα να περάσουμε τὴν ἐβδο-
μάδα τῶν παθῶν. Καὶ ἐβδομάδα τῶν παθῶν
εἶνε οἱ θλίψεις τῆς ζωῆς αὐτῆς, οἱ ἐμπαιγμοὶ
καὶ ἐξευτελισμοί, τὰ ραπίσματα ποὺ θὰ δεχθοῦ-
με ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους μας, καθὼς καὶ
ὅλα τὰ ἄλλα βάσανα. Πρέπει δηλαδὴ **να σταυ-
ρωθοῦμε.** Ὅχι ὅπως σταυρώθηκε ὁ Κύριος.
Ἄλλου εἴδους θὰ εἶνε ἡ δικὴ μας σταύρωσι.
Νὰ σταυρώσουμε **τὰ πάθη μας.** Ἐὰν δὲν νε-
κρώσουμε **τὶς ἁμαρτωλὲς ἐπιθυμίες μας,** δὲν
θ' ἀναστηθοῦμε. Μπορεῖ να ἐφορτάξῃ τὴν ἀνά-
στασι τοῦ Κυρίου, κ' ἐσὺ να ἴσαι νεκρωμένος
ψυχικά, νεκρὸς ἄταφος. Μπορεῖ να λὲς «*Χρι-
στός ἀνέστη*», καὶ ἡ ψυχὴ σου να εἶνε ἀκόμη
μέσα στὸ μνήμα τῶν παθῶν, ποὺ τὸ σκεπάζουν
μὲ πελωρίους ὀγκολίθους λεγεῶνες δαιμονί-
ων. Ἄν δὲν ζήσης προηγουμένως τὴν ἀνάστα-
σι τῆς ψυχῆς σου, δὲν κατανοεῖς τὴν ἀνάστασι
τοῦ Χριστοῦ. Γιὰ σένα ἀπὸ τὴν Ἀνάστασι θὰ
μείνῃ μόνο ἡ μαγειρίτσα, τὰ κόκκινα ἀβγά καὶ
τὸ ἄρνι, τὰ ὁποῖα μιὰ μέρα μαζί με τὴν «*κοι-
λίαν*» ὁ Θεὸς θὰ τὰ «*καταργήσῃ*» (Α' Κορ. 6,13).

«Χριστὸς ἀνέστη»! Ἐλᾶτε, ἄδελφοί μου, ν'
ἀναστηθοῦμε κ' ἐμεῖς σήμερα ἀπὸ τὸ θάνατο
τῆς ἁμαρτίας. Ἄμαρτία εἶνε τὰ μίση. Εἶσαι, Χρι-
στιανέ, μαλωμένος μετὰ τὸ γείτονα σου; Πὲς
«*Χριστὸς ἀνέστη*» καὶ **δώσε τὸ χέρι σου.** Ἡμέ-
ρα ἀγάπης σήμερα. Συγχωρηθῆτε ἐπὶ τέλους.
Πὲς στὸν ἐχθρό σου καλημέρα, να σκάσουν
χίλιοι δαίμονες! Κ' ἐσύ, χαροκαμένη μάνα, ποὺ
ἔχασες τὸ παιδί σου ἢ κάποια ἀνιάτη ἀρρώ-
στια τὸ ἔστειλε νωρὶς στὸν τάφο, μὴν κλαῖς.
Ἔλα να χαρῆς, να γιορτάξῃς τὸ Πάσχα. Πὲς
«*Χριστὸς ἀνέστη*» καὶ **σκούπισε τὰ δάκρυά
σου.** Ὅπως ὁ Κύριος ἀναστήθηκε, ἔτσι μιὰ μέ-
ρα θ' ἀναστήσῃ καὶ τὸ παιδί σου. Θὰ ἔρθῃ - ἔρ-
χεται ἡ μέρα, ποὺ ὁ Χριστός μας θὰ σταθῆ ἐμ-
πρὸς στὰ μνήματα καὶ θὰ πῆ «*Νεκροί, ἀναστη-
θῆτε*», καὶ οἱ νεκροὶ θὰ σηκωθοῦν! «*Προσδο-
κῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλον-
τος αἰῶνος*», διακηρύττουμε συνεχῶς (Σύμβ. πίστ.).

* * *

Ἄδελφοί μου! Σήμερα, ποὺ τὰ οὐράνια χαί-
ρονται, ποὺ «*ὅλη ἡ κτίσις ἀγάλλεται καὶ χαίρει*»
(καν. Πάσχ., θ' ᾠδὴ, μεγαλ.), **ἐλᾶτε να χαροῦμε** κ' ἐμεῖς. Ἄς
σβήσουν τὰ μίση. Ἡ Ἐκκλησία φωνάζει «*Ἀνα-
στάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανη-
γύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυσώμεθα. Εἴπω-
μεν, ἄδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχω-
ρήσωμεν πάντα τῇ ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοή-
σωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θά-
νατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν
χαρισάμενος*» (δοξαστ. αἰν.).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε σὲ ἄγνωστο ἰ. ναὸ τῶν Ἀθηνῶν τὴν 13-4-1958. Καταγραφή καὶ μικρὴ σύντμησης 23-4-2006, ἐπανέκδοσις 22-3-2019.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύντομο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μετὰ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2177	Κυριακὴ τῶν Βαΐων (Ἰω. 12,1-18) 21 Ἀπριλίου 2019 πρωί	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

« Ὡσαννά... »

«Ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν αὐτῷ, καὶ ἔκραζον· Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος...» (Ἰω. 12,13. Ψαλμ. 117,26)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε Κυριακὴ τῶν Βαΐων. Σὰν σήμερα στὰ Ἱεροσόλυμα ἔγινε κάτι πρωτοφανές, ποὺ δὲν εἶχε συμβῆ ἄλλοτε στὴν ἱστορία τοῦ Ἰσραήλ, οὔτε στὴν ἐποχὴ Δαυῖδ καὶ Σολομῶντος. Μόλις ἀκούστηκε «ὅτι **ἐρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα**» (Ἰω. 12,12), ἡ πόλις ἄδειασε· ἄντρες γυναῖκες παιδιά, μιὰ ἀνθρωποθάλασσα, βγήκε νὰ τὸν **ὑποδεχθῆ ὡς βασιλέα!**

Μὰ ποιός εἶν' αὐτός; Δὲν ἔχει καμμιά ὁμοιότητα μὲ τοὺς βασιλεῖς τοῦ κόσμου· δὲν ἔρχεται πάνω σὲ πολεμικὸ ἄρμα ἢ σὲ ἄλογο, δὲν συνοδεύεται ἀπὸ στρατεύματα, δὲν σαλπίζουν σάλπιγγες, δὲν χτυποῦν τύμπανα. Χωρὶς βία, αὐθόρμητα, χωρὶς προετοιμασία, ἡ πόλις τὸν ὑποδέχεται ὡς βασιλέα της. Ποιόν; Ἐναν, ποὺ δὲν εἶχε δραχμὴ στὶς τσέπες του, ποὺ ὄχι σπίτια καὶ παλάτια ἀλλὰ δὲν εἶχε ποῦ νὰ γείρη τὸ κεφάλι του. Οἱ ἀλεποῦδες καὶ τὰ κοράκια ἔχουν φωλιές, εἶπε ὁ ἴδιος, «ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει» (Ματθ. 8,20)· πρᾶος καὶ ταπεινός, κάθησε σὰν ἀπλὸς χωρικὸς πάνω σὲ ἕναν «πῶλον ὄνου» (Ἰω. 12,15. Ζαχ. 9,9), σ' ἕνα γαϊδουράκι.

Ὁ λαὸς ὁμῶς τὸν ὑποδέχθηκε, γιατί διαισθάνθηκε ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ ταπεινὸ σχῆμα τοῦ Ἰησοῦ κρύβεται μία δύναμις ἀνώτερη ἀπ' ὅλες τὶς δυνάμεις τοῦ κόσμου, ἀπὸ ξίφη καὶ ὄπλα, **δύναμις πνευματικῆ, θεϊκῆ.** Γιατί; Διότι χθὲς ὁ Χριστὸς πῆγε στὰ μνήματα καὶ τί ἔγινε!...

Κάτι ἀφάνταστο. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους, ἐμεῖς πιστεύουμε· ὅποιος δὲν πιστεύει, ἄς μὴν ἔρχεται στὴν ἐκκλησία. Στὴν θεία Λειτουργία ἀκοῦμε· «*Υπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου καὶ τῶν μετὰ πίστεως... εἰσιόντων (=εἰσερχομένων) ἐν αὐτῷ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν*» (εἰρηνικά). **Εἶνε ζήτημα πίστεως** αὐτά.

Λοιπὸν ὁ Χριστὸς πῆγε χθὲς στὸ μνήμα τοῦ τεταρταίου Λαζάρου· καὶ μὲ ὅση εὐκολία ἢ μάνα ξυπνάει τὸ παιδάκι της στὴν κούνια, ἢ μὲ

ὅση εὐκολία ὁ νεωκόρος γυρίζει τὸ διακόπτη καὶ ἀνάβει ὁ πολυέλεος τῆς ἐκκλησίας, μὲ τόση ὁ Χριστὸς εἶπε «*Λάζαρε, δεῦρο ἔξω*» (Ἰω. 11,43)· καὶ **ὁ Λάζαρος ἀναστήθηκε** καὶ βγήκε ἔξω!

Τὸ θαῦμα αὐτό, χωρὶς ἀσυρμάτους καὶ τηλεφῶνα, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, διαδόθηκε ἀστραπιαίως. Γι' αὐτὸ ὀλόκληρη ἡ πόλις, ἕνα ἑκατομμύριο λαός, ἄδειασαν τὰ σπίτια, γέμισαν τοὺς δρόμους, βγήκαν ἔξω, καὶ ἀλλόφρονες ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ χαιρετοῦσαν τὸν Βασιλέα, ἐκεῖνον ποὺ νίκησε τὸ χάρο, **νίκησε τὸ θάνατο.**

Καὶ **πῶς τὸν ὑποδέχτηκαν;** Τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο. Ἄλλοι σκαρφάλωναν στὰ δέντρα κ' ἔκοβαν κλαδιὰ ἀπὸ ἐλιές καὶ φοινικές, ἄλλοι ἔβγαζαν τὰ ρούχα τους καὶ τὰ ἴστρωναν καταγῆς σὰν χαλὶ γιὰ νὰ περάσῃ ὁ Χριστός, καὶ ὅλοι μαζί φώναζαν «Ὡσαννά...». Τί σημαίνει τὸ «Ὡσαννά»; Εἶνε ἐβραϊκὴ λέξις. Σημαίνει «Δόξα νὰ ἦ ὁ Θεός»· «δόξα νὰ ἦ ὁ Θεός» γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ μέρα, ποὺ μᾶς θυμήθηκε καὶ ἔστειλε στὸν Ἰσραήλ αὐτὸ τὸ μεγάλο βασιλιά· «*εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ*» (Ἰω. 12,13. Ψαλμ. 117,26).

Αὐτὰ ἔκανε ὁ λαός. **Καὶ ὁ Χριστός;** Ἐδῶ εἶνε τὸ μεγαλεῖο του. Ἐμεῖς εἴμαστε κενόδοξοι ἄνθρωποι, ὅταν μᾶς χειροκροτοῦν ἐνθουσιάζομαστε, ὑπερηφανευόμαστε, «*φυσιοῦμεθα*» (βλ. Α' Κορ. 4,6.18-19· 5,2. Κολ. 2,18), ἀλλοιωνόμαστε, παρασυρόμαστε. Ὁ Χριστὸς ὁμῶς, ἐνῶ ἕνας κόσμος ὀλόκληρος τὸν ἐπευφημεῖ καὶ θέλει νὰ τὸν κἀν βασιλιά, ἐκεῖνος **δὲν παρασύρεται**· πάει κόντρα μὲ τὸ ρεῦμα τοῦ κόσμου, δὲν συμφωνεῖ μ' αὐτὰ τὰ «Ὡσαννά» ποὺ τοῦ φωνάζουν.

Γιατί δὲν συμφωνεῖ; Γιατί δὲν βλέπει τὴν ἐπιφάνεια, **βλέπει τὸ βάθος, μακριά.** Βλέπει ὅτι αὐτὸς ὁ λαός, ποὺ σήμερα τὸν ὑποδέχεται μὲ τέτοιον ἐνθουσιασμὸ, εἶνε ἄστατος. Ξέρει, ὅτι αὐτὰ τὰ «Ὡσαννά» εἶνε σὰν τὰ πυροτεχνήματα τῆς Λαμπρῆς, ποὺ φωτίζουν γιὰ λίγο καὶ

μετά σβήνουν. Τὰ «Ψσαννά» θὰ σβήσουν, δὲν θὰ βαστάξουν οὔτε τέσσερις μέρες· Μεγάλη Δευτέρα Μεγάλη Τρίτη Μεγάλη Τετάρτη Μεγάλη Πέμπτη, καὶ τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ τὸ πρωὶ στὴν αὐλὴ τοῦ πραιτωρίου, τὰ ἴδια αὐτὰ στόματα, θὰ φωνάζουν στὸν Πιλάτο «*Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν*» (βλ. Λουκ. 23,21. Ἰω. 19,6). Αὐτὴ εἶνε ἡ δόξα τοῦ κόσμου τούτου. Καὶ ὁ Χριστός, ποὺ βλέπει τὴν πραγματικότητα, ὄχι μόνο δὲν ἐνθουσιάζεται, ἀλλὰ τούναντίον ὅπως λέει τὸ Εὐαγγέλιο «*ἔκλαυσε*» «*ἰδὼν τὴν πόλιν ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτῇ*» (Λουκ. 19,41)· διότι ἤξερε ποιό θά 'νε τὸ τέλος τῆς μαιφόνου πόλεως.

Ἄπ' ὅλες τὶς ἐπευφημίες, τὸ μόνο ποὺ τὸν συγκίνησε ἦταν τὰ «Ψσαννά» **τῶν μικρῶν παιδιῶν**. Οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὅμως ὠργίστηκαν μὲ τὶς φωνές τους καὶ ἤθελαν νὰ σταματήσουν τὸν ὕμνο τους.

Ἀδελφοί μου· ἀπὸ τότε ποὺ ἐγίνε αὐτὴ ἡ θριαμβευτικὴ ὑποδοχὴ στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἔχουν περάσει αἰῶνες. Ἄκουσε κι ἀκούει ὁ κόσμος ζητωκραυγές. **Ἄστατος λαός**, χωρὶς κριτήρια, χωρὶς πεῖρα, χωρὶς γνῶσι τῆς ἱστορίας, παρασύρεται. Ἀλλὰ τὰ «ζήτη» αὐτὰ σβήνουν – ποῦ; Στὸ νεκροταφεῖο, ὅταν ὁ ἱερεὺς πάρῃ τὸ φτυάρι καὶ πῆ «...Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει» (Νεκρώσι. ἀκολ.). Εἶδατε ποτὲ κανέναν πάνω σὲ τάφο καὶ νὰ πῆ «ζήτη»;

Τὸ «Ψσαννά» ὅμως, ποὺ ἀκούστηκε σήμε-
ρα γιὰ τὸ Χριστό, δὲν σταμάτησε· **ἐξακολουθεῖ ν' ἀκούγεται** μέχρι τώρα διὰ μέσου τῶν αἰῶνων. Γιατὶ ὁ Χριστὸς μὲ γιγαντιαῖα βήματα βαδίζει μέσα στὴν ἱστορία, κι αὐτοὶ ποὺ τὸν συνοδεύουν καὶ τὸν ὕμνοῦν πληθύνονται.

✓ «Ψσαννά», φωνάζουν **τὰ παιδιά**, ποὺ τὸν δοξολογοῦν, γιατί κανένας ἄλλος δὲν τ' ἀγάπησε ὅπως ὁ Ναζωραῖος.

✓ «Ψσαννά», φωνάζουν **οἱ γυναῖκες** ἀπὸ εὐγνωμοσύνη· γιατί πρὸ Χριστοῦ ἡ γυναῖκα ἦταν ἐνα κουρέλι, μὲ τὸ ὅποιο οἱ ἄντρες σκούπιζαν τὰ πέδιλά τους, μὰ ὁ Χριστὸς πῆρε τὸ κουρέλι καὶ τό 'κανε μάνα, ἀδελφή, ἀγία, ὁσία, μυροφόρο· ἐξύψωσε τὴ γυναῖκα.

✓ «Ψσαννά», φωνάζουν **οἱ ἄντρες**· γιατί στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶδαν τὸ τέλειο πρότυπο τοῦ ἀνδρός – «*Ἴδε ὁ ἄνθρωπος*» (Ἰω. 19,6)–, ποὺ δὲν στηρίζει τὴν ἰσχύ του ἐπάνω στὸν ἐγωισμό, στὴ γροθιά, στὸ χρῆμα, στὴν πονηρία, ἀλλὰ στὴν ἀγάπη καὶ τὴν ταπεινῶσι.

✓ «Ψσαννά», φωνάζουν **οἱ νέοι**· γιατί ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία του εἶνε ἡ αἰωνία νεότης. Ὅσα χρόνια κι ἂν περάσουν, θά 'χῃ πάντα τὸ νεάζον, τὸ ἀγέραστο. Ὁ Χριστὸς νέος ἔζη-

σε, νέος ἔδρασε, καὶ πάνω στὸ ἄνθος τῆς νεότητός του σταυρώθηκε καὶ νίκησε.

✓ «Ψσαννά», φωνάζουν **οἱ ἄρρωστοι** στὰ κρεβάτια ἀτενίζοντας τὴν εἰκόνα του. Ὁ Ἐσταυρωμένος εἶνε ὁ βασιλεὺς τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀδύνης, καὶ μόνο κοντὰ στὸ σταυρό του ὁ δικός τους σταυρὸς ἐλαφρώνει.

✓ «Ψσαννά», φωνάζουν **οἱ φυλακισμένοι** ποὺ κρατοῦνται μέσα στὰ κελλιὰ· γιατί μόνο τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ μπορεῖ καὶ φτάνει σὰν ἥλιος ὡς τὰ σκοτεινά τους βάθη καὶ τοὺς παρηγορεῖ.

✓ «Ψσαννά», φωνάζουν τέλος ὅλοι **οἱ μεγάλοι ἁμαρτωλοί**· γιατί μόνο στὸ Χριστὸ βρῆκαν τὴ λύτρωσι, τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας.

Κάποιοι βέβαια καὶ σήμερα, ὅπως τότε οἱ φαρισαῖοι, **ἐνοχλοῦνται** ποὺ βασιλεύει καὶ ὑμνεῖται ὁ Χριστός· κάποιοι π.χ. δαιμονίζονται ὅταν ἀκοῦνε νὰ χτυπᾶ ἡ καμπάνα, κάποιοι χυδαιολογοῦν καὶ χειρονομοῦν ἀπρεπῶς ὅταν βλέπουν νὰ περνᾶ ἄγνωστος ῥασοφόρος, κάποιοι χλευάζουν ὅταν ἀκούγεται κήρυγμα εὐαγγελίου, κάποιοι μισοῦν τόσο πολὺ τὴν Ἐκκλησία ποὺ θέλουν ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ γκρεμίσουν τοὺς ναούς, νὰ σταματήσῃ ἡ λατρεία, νὰ σβῆσῃ ὁ Ἐσταυρωμένος!...

Καὶ τότε οἱ ἐχθροί, ἀπὸ φθόνου, πῆγαν καὶ ζητοῦσαν νὰ σταματήσῃ ὁ ὕμνος τῶν παιδιῶν. Μὰ ὁ Χριστὸς τί εἶπε· Κι ἂν οἱ ἄνθρωποι σιωπήσουν, καὶ τὰ λιθάρια θὰ πάρουν φωνὴ νὰ φωνάξουν· «*οἱ λίθοι κεκράξονται*» (Λουκ. 19,40). **Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς ὁ Χριστός**. Κι ἂν ἐμεῖς σιωπήσουμε, τὸ σύμπαν ὅλο καὶ οἱ οὐράνιοι ἄγγελοι θὰ τὸν ὕμνοῦν. Ἐνώπιόν του «*πᾶν γόνη κάμψει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων*» (Φιλιπ. 2,10). Δὲν μᾶς ἔχει ἀνάγκη ἐκεῖνος, ἐμεῖς στὸ τέλος θὰ τὸν ἔχουμε ἀνάγκη.

Κλαίει ὅμως πάλι σήμερα, ὅπως τότε, ὁ Χριστός, γιατί ἀντὶ γιὰ ὕμνο ἀπὸ πολλοὺς ἀσεβεῖς **ἀκούει φρικτὲς βλασφημίες**. Καὶ κάποιοι ἄλλοι, λεγόμενοι χριστιανοί, ἐτοιμάζονται νὰ κοινωνήσουν χωρὶς μετάνοια, ἀνεξομολόγητοι, χωρὶς φόβου Θεοῦ. Προσοχή, διότι κι αὐτοὶ ποὺ βλαστημοῦν θά 'ρθῃ ὥρα ποὺ θὰ γονατίσουν μπροστὰ στὸ Χριστό. Δὲν ὑπάρχει ὑπὸ τὸν ἥλιο ἄλλο ἀπὸ «*τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα*» (ἔ.ἀ. 2,9) ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ.

Ἄς εὐχηθοῦμε σήμερα, νὰ παύσῃ στὸν τόπο μας ἡ βλασφημία, ἡ πατρίδα μας νὰ γίνῃ ὅλη μιὰ κιθάρα κι ἀπὸ παντοῦ νὰ μὴν ἀκούγεται τίποτε ἄλλο παρὰ «Ψσαννά», «Ψσαννά», «Ψσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος... βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Κων/νου Ὁμονοίας - Ἀθηνῶν τὴν 23-4-1967 πρωί. Καταγραφή καὶ σύντμησης 19-3-2019. Τὴν ὁμιλία αὐτὴ μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς περικοπὲς στὸ cd 156α' τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΛΩΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2175	Κυριακὴ Ε' Νηστειῶν 14 Ἀπριλίου 2019 πρωί	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἄς μετανοήσουμε

Σήμερα, ἀδελφοί μου, διδάσκαλός μας δὲν θὰ εἶνε οὔτε κάποιος προφήτης οὔτε κάποιος ἀπόστολος οὔτε κάποιος ἀσκητής οὔτε κάποιος ἄλλος διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας· σήμερα διδάσκαλός μας θὰ γίνῃ μία ἁμαρτωλὴ γυναίκα. –Μιὰ ἁμαρτωλὴ γυναίκα; θὰ πῆτε· καὶ τί ἔχει νὰ διδάξῃ στὴν Ἐκκλησία μιὰ ἁμαρτωλὴ γυναίκα; Ἔχετε, ἀγαπητοί μου, λίγη ὑπομονὴ καὶ ἡ ἀπορία σας θὰ λυθῇ. Γιὰ νὰ μὴ σκανδαλίζεται πάντως κανεὶς, σὰς λέω ἀπὸ τώρα, ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν ἔμεινε γιὰ πάντα στὴν ἁμαρτία· ἦρθε μιὰ εὐλογημένη μέρα ποὺ ἔπαυσε ν' ἁμαρτάνῃ, ἄλλαξε ζωὴ, πῆρε τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, ἁγίασε καὶ ἐορτάζει σήμερα· εἶνε ἡ **ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία**, τῆς ὁποίας τὴ μνήμη τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία δύο φορές τὸ ἔτος· τὴν 1η Ἀπριλίου καὶ τὴν Ε' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν. Ἄντι λοιπὸν νὰ σὰς ἐρμηνεύσω σήμερα τὸ εὐαγγέλιο ἢ τὸν ἀπόστολο, ἔκρινα καλὸ νὰ ποῦμε λίγες λέξεις γιὰ τὴν ἁγία αὐτή.

Ἡ ὁσία Μαρία, ὅπως γράφουν τὰ βιβλία, ἔζησε **τὸν ἕκτον (Στ') αἰῶνα**, στὰ χρόνια τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ (527-565 μ.Χ.). Γεννήθηκε **στὴν Ἀλεξάνδρεια**, τὴ μεγάλη πόλι τῆς Αἰγύπτου, κέντρο ἐμπορίου, πλούτου καὶ γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ μεγάλης διαφθορᾶς. Οἱ γονεῖς τῆς ὁμως, ποὺ δὲν γνωρίζουμε τὰ ὀνόματά τους, ἔδειξαν ἀσυγχώρητη ἀμέλεια στὴν ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ τους, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ μικρὸ κορίτσι νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἐπιτήρησί τους καὶ νὰ πάρῃ ἀπὸ νωρὴς τὸ δρόμο τὸν κακὸ.

Δὲν χάρηκε ἐπὶ πολὺ τὴν παιδικὴ ἀθωότητα· ζώντας στὴ μεγαλούπολι τῆς Ἀλεξανδρείας μολύνθηκε γρήγορα ἀπὸ τὴ διαφθορὰ τοῦ περιβάλλοντος καὶ σὲ ἡλικία 12 ἐτῶν ἐξώκειλε πολὺ στὴν ἁμαρτία. Ἀπὸ τότε καὶ ἐπὶ 17 ὀλόκληρα χρόνια ἐθήτευε στὴν ἀκολασία. Ζοῦσε ἀπὸ **«μισθώματα πορνείας»**, ὅπως λέει ὁ προ-

φήτης (Ματθ. 1,7). Προσείλκυε πλῆθος ἐραστάς, ἐμπορευόταν τὴ σάρκα τῆς, κέρδιζε πλοῦτη πολυτά, ἀλλὰ πλοῦτη ἐπαίσχυντα. Εἶχε γίνῃ φοβερὴ παγίδα καὶ δίχτυ ἁμαρτίας γιὰ θύματα.

Ὅταν ἦταν περίπου 30 ἐτῶν ἀποφάσισε ν' ἀκολουθήσῃ ἕναν ὄμιλο προσκυνητῶν ποὺ ἀναχωροῦσε γιὰ τοὺς **Ἁγίους Τόπους**. Πῆγε μαζὶ τους, ἀλλὰ μὲ ἄλλα κίνητρα, ὄχι ἀπὸ εὐλάβεια. Μοιάζει κάπως στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς ζωῆς τῆς ἡ ὁσία Μαρία μὲ τοὺς προσκυνητὰς ἐκείνους ποὺ τρέχουν καὶ τώρα σὲ γιορτὲς καὶ πανηγύρια ἐξωκκλησιῶν ὄχι γιὰ νὰ προσκυνήσουν, ἀλλὰ γιὰ νὰ διασκεδάσουν.

Ἦταν Σεπτέμβριος καὶ στὶς 14 τοῦ μηνὸς γινόταν ἡ ἐορτὴ τοῦ τιμίου σταυροῦ. Πλῆθος κόσμου συνέρρεαν στὴν ἐκκλησία νὰ προσκυνήσουν. Ὅταν ὑψώθηκε ὁ σταυρὸς πῆγε νὰ μπῆ μαζὶ μὲ ὄλους στὸ ναὸ, ἀλλ' αὐτὸ στάθηκε ἀδύνατον. Ἐνῶ ἐπιχείρησε τρεῖς - τέσσερις φορές νὰ περάσῃ τὸ κατώφλι, κάποια μυστηριώδης δύναμις δὲν τὴν ἄφηνε. Γιὰ πρώτη φορὰ τότε **συναισθάνθηκε, ὅτι δὲν εἶνε ἄξια** νὰ μπῆ στὸ ναὸ λόγῳ τῶν ἁμαρτιῶν τῆς. Δάκρυα ἔτρεξαν ἀπ' τὰ μάτια τῆς κ' ἔκανε μέσα τῆς μιὰ προσευχὴ θερμὴ στὴν Παναγία· Κυρία Θεοτόκε, σὺ ποὺ γέννησες τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, μὴ μὲ ἀπορρίψῃς· ἀξίωσε κ' ἐμένα νὰ προσκυνήσω τὸν τίμιον σταυρὸ, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι στὸ ἐξῆς θ' ἀλλάξω ζωὴ, θὰ ἐγκαταλείψω τὴν ἁμαρτία! (βλ. Ἐ.Π. Migne 87r, 3713c-o).

Μόλις τελείωσε τὴν προσευχὴ, αἰσθάνθηκε ἐλεύθερη καὶ μπῆκε στὸ ναὸ. Προσκύνησε τὸ τίμιον ἔξυλο καὶ εἶπε πάλι στὴν Παναγία· Σ' εὐχαριστῶ, ποὺ μὲ ἄκουσες· λοιπὸν, Ὁδηγήτρια τοῦ κόσμου, **ὀδήγησε κ' ἐμένα ὅπου κρίνει ἡ εὐσπλαχνία σου**· ὅ,τι μοῦ πῆς θὰ κάνω, Παναγία μου... Κ' ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, ἀκούει κάποιον νὰ φωνάζῃ ἀπὸ μακριὰ· «Ἐὰν τὸν Ἰορδάνην διέλ-

θης, καλήν εὐρήσεις ἀνάπαυσιν» (ἔ.ἀ. 87r, 3716a). Κι ἀμέσως ἐκτελεῖ τὴν ὁδηγία. Χαίρει κόσμε μάταιε, χαίρετε ἄνθρωποι καὶ πολιτεῖες τῆς ἁμαρτίας, ἡ Μαρία σὰς ἀποχαιρετᾷ!...

Ἦταν 9 τὸ πρωί. Τῆς ἔδειξαν τὸ δρόμο, βάδισε ὅλη μέρα, καὶ τὸ ἡλιοβασίλευμα ἔφτασε στὸν Ἰορδάνη, ὅπου ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Προσκύνησε κ' ἔβρεξε τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια τῆς μὲ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ μετέλαβε τὰ ἄχραντα μυστήρια, ἤπιε νερὸ ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, καὶ διανυκτέρευσε πλαγιάζοντας κατὰ γῆς στὴν ὄχθη. Τὴν ἄλλη μέρα βρῆκε ἓνα πλοιάριο καὶ **πέρασε ἀπέναντι**. Ἐκεῖ προσευχήθηκε πάλι στὴν Παναγία νὰ τὴν ὁδηγήσῃ ὅπου εἶνε ἀρεστό σ' αὐτήν. Ἔτσι ἄρχισε μέσα στὴν ἔρημο μιὰ ζωὴ σκληρὴ, συντροφιά μὲ τὰ θηρία, καὶ μὲ περιπλάνησι ποὺ κράτησε 47 χρόνια!

Ποιὸς τώρα νὰ διηγηθῇ τοὺς πειρασμούς τῆς, τὸν πόλεμο τοῦ σατανᾶ, τοὺς κινδύνους, τοὺς ἀγῶνες τῆς, τὶς προσευχὲς τῆς, τὰ θαυμαστὰ σημεῖα τῆς; **17 χρόνια πάλεψε** μὲ τὶς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος καὶ τὶς κοσμικὲς ἐπιθυμίες ποὺ τὴν τάραζαν. Οἱ λογισμοὶ ἄλλοτε τῆς θύμιζαν τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ τῆς ἔλεγαν, Πόσο ἀνόητη εἶσαι ποὺ ἄφησες τὴ μεγαλοῦπολί σου γιὰ νὰ ἔρθῃς νὰ θαφτῆς σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο...! ἄλλοτε τὶς θύμιζαν τὰ συμπόσια, τὰ πλούσια φαγητὰ καὶ ποτὰ, τὶς μουσικὲς, τὰ πορνικὰ τραγούδια, τοὺς χορούς, τοὺς ἐραστάς, τὰ πλούτη, τὰ πολυτελῆ ρούχα, ὅλα ὅσα μποροῦν ν' ἀνάψουν τὴν πυρκαϊὰ τῶν παθῶν.

Ἰκέτευε τὸν Κύριο πέφτοντας στὰ γόνατα καὶ βρέχοντας τὸ ἔδαφος μὲ δάκρυα. Ὁδηγὸς, βοηθὸς καὶ παρήγορός τῆς εἶχε τὴν **Παναγία**, στὴν ὁποία κατέφευγε κάθε φορά. Κι ὅταν πλέον ὁ ἐχθρὸς εἶδε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τὴ νικήσῃ, τὴν ἄφησε. Ἔζησε ἔτσι στὴν ἔρημο ἄλλα 30 χρόνια, ἐν συνόλῳ δηλαδὴ 47.

Στὸ διάστημα αὐτό, ἄλλοτε μέσα τὴν παγωνιὰ τοῦ χειμῶνα κι ἄλλοτε μέσα στὸν καύσωνα τοῦ θέρους, τὸ ρούχο ποὺ φοροῦσε ἔλειωσε, τὸ σῶμα τῆς στέγνωσε, τὰ μαλλιά τῆς ἄσπρισαν. Τρεφόταν μὲ ὅ,τι μπορεῖ νὰ βρεθῇ στὴν **ἔρημο**. Ἄνθρωπο δὲν εἶδε. Βιβλία νὰ διαβάσῃ δὲν εἶχε – δὲν ἤξερε ἄλλωστε γράμματα. Μόνη πηγὴ ἐνισχύσεως ἢ ἀγάπη στὸ Θεό, ἢ πίστι στὴν πρόνοιά του, ἢ διαρκὲς προσευχή.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ βίου τῆς οἰκονόμησε ὁ Θεός, κατὰ τὴ συνήθεια τῶν μοναχῶν, νὰ βγῆ στὴν ἔρημο τὶς ἡμέρες τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἓνας ἀσκητῆς, ὁ **ἄββᾶς Ζωσιμᾶς**. Ἡ ὁσία Μαρία, ὑπὸ συνθήκες θαυμαστές, συναντήθηκε μαζί του καὶ τοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱ-

στορία τῆς. Προτοῦ ν' ἀποχωριστοῦν τὸν παρακάλεσε, τὴ Μεγάλῃ Πέμπτῃ τοῦ ἐπομένου ἔτους νὰ τῆς φέρῃ τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου νὰ κοινωνήσῃ. Ὁ Ζωσιμᾶς δὲν τὸ ξέχασε. Παίρνει τὰ τίμια δῶρα καὶ ἔρχεται. Ἄλλὰ πῶς νὰ περάσῃ τὸ ποτάμι; Βλέπει ὅμως τὴν ὁσία στὴν ἀπέναντι ὄχθη νὰ κἀνῃ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ στὸν ποταμὸ – ἦταν νύχτα μὲ πανσέληνο–, νὰ περπατᾷ πάνω στὰ νερὰ καὶ νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτόν. Ὁ Ζωσιμᾶς κοίταζε κατάπληκτος. Μετά, ἀφοῦ εἶπε τὸ *Πιστεύω* καὶ τὸ *Πάτερ ἡμῶν*, **τὴν κοινωνήσε**. Ἐκεῖνη ὕψωσε τὰ χέρια στὸν οὐρανὸ καὶ μὲ δάκρυα εἶπε· «*Νῦν ἀπολύεις τὴν δούλην σου, ὦ Δέσποτα, ... ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου*» (Λουκ. 2,29-30). Τέλος τοῦ ζήτησε, νὰ ξαναέρθῃ τοῦ χρόνου· «*Ἐλθὲ πάντως διὰ τὸν Κύριον, καὶ πάλιν ὄψει με καθὼς θέλει ὁ Κύριος*» (ἔ.ἀ. 87r, 3721b-d).

Μετὰ ἀπὸ ἓνα ἔτος, ὅταν ἦρθε πάλι ὁ ἅγιος Ζωσιμᾶς, **τὴ βρῆκε νεκρὴ** στὸ μέρος ὅπου συναντήθηκαν τὴν πρώτη φορά. Κοντὰ στὸ κεφάλι τῆς εἶδε χαραγμένα στὴ γῆ τὰ λόγια· «*Θάψον, ἄββᾶ Ζωσιμᾶ, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ τῆς ταπεινῆς Μαρίας τὸ λείψανον*» (ἔ.ἀ. 87r, 3724b-c). Τὴν ἔθαψε μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς λιονταριοῦ, ποὺ ἔσκαψε μὲ τὰ νύχια του τὸν τάφο τῆς.

Αὐτὸς μὲ συντομία εἶνε ὁ βίος καὶ τὸ τέλος τῆς σημερινῆς ἁγίας. Ὅλα αὐτὰ τὰ διηγήθηκε ἢ ἴδια στὸν ἅγιο Ζωσιμᾶ· ἀπὸ αὐτὸν ἔγινε γνωστός ὁ βίος καὶ ἡ ἄθλησί τῆς, καὶ τὸν 7ο αἰῶνα τὰ ἔγραψε ὁ ἅγιος **Σωφρόνιος πατριάρχης Ἱεροσολύμων** (βλ. Βίος Μαρίας Αἰγυπτίας τῆς ἀπὸ ἐταιρίδων ὁσίας ἀσκησίας κατὰ τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου· Ε.Π. Migne 87r, 3697-3726).

Τὸ πρῶτο ἀσφαλῶς ποὺ ἐντυπωσιάζει στὸν βίο τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας εἶνε, ἀγαπητοί μου, **ἡ δύναμις τῆς μετανοίας**. Πῶς μιὰ ψυχὴ χαμένη κερδήθηκε γιὰ τὸν Κύριο! «*Μεγάλῃ ἢ μετάνοια*» θ' ἀκούσουμε τὴ Μεγάλῃ Τετάρτῃ (αἰν.). Ἄν δὲν ὑπῆρχε μετάνοια, θὰ εἶχε ἁγίους ὁ παράδεισος; ὅλοι θὰ ἦταν γιὰ τὴν κόλασι.

Καὶ τὸ δεύτερο ποὺ κάνει ἐντύπωσι εἶνε ἡ στάσι, **ὁ σεβασμὸς τῆς ὁσίας πρὸς τὸν ἱερέα**. Ἦταν ἁγία, ζοῦσε ὑπὲρ φύσιν, ἔκανε θαύματα· καὶ ὅμως, γιὰ νὰ σωθῆ, εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὸ πετραχήλι. Γι' αὐτὸ κι ὁ ἅγιος Κοσμᾶς δίδασκε· Ἄν συναντήσῃς ἓναν ἄγγελο καὶ ἓναν ἱερέα, τὸν ἱερέα νὰ προσκυνήσῃς πρῶτα (ἡμ. ἔργ. σ. 153).

Ἄς μετανοήσουμε κ' ἐμεῖς, ἄς μισήσουμε τὴν ἁμαρτία, ἄς ἀναζητήσουμε καλὸ πνευματικὸ πατέρα, μὲ τὴν εὐλογία του ἄς κοινωνήσουμε τὰ θεῖα μυστήρια, καὶ **ὁ Θεὸς ἀσφαλῶς θὰ μᾶς ἀξιῶσῃ τοῦ ἐλέους του**· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«*Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος*» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1241	Κυριακὴ Δ' Νηστειῶν (Μάρκ. 9,17-31) 7 Ἀπριλίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος περὶ μετανοίας

ΔΕΝ ὑπάρχει, ἀγαπητοί μου, ἀναγκαιότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὴ μετάνοια. Αὐτὸ φωνάζει σήμερα καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος.

Ὁ ἅγιος **Ἰωάννης** ἐζησε τὸν 6ο αἰῶνα. Νέος, 16 ἐτῶν, πῆγε στὴ μονὴ τοῦ Σινά. 19 ἐτῶν βγήκε στὴν ἔρημο, ὅπου ἐζησε 40 χρόνια. Ἐκεῖ μελέτησε τὴν ἁγία Γραφή, ἀσκήθηκε στὴν προσευχὴ καὶ μάλιστα τὴ νοερά. Ἐκεῖ ἔγραψε τὸ ὑπέροχο ἔργο του Κλίμαξ, ποὺ εἶνε ἀληθινὴ ψυχολογία τοῦ βάθους. *Κλίμαξ* σημαίνει σκάλα. Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶνε μιὰ πνευματικὴ σκάλα, σὰν ἐκεῖνη ποὺ εἶδε ὁ Ἰακώβ νὰ συνδέη τὴ γῆ μὲ τὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε: «Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος· οὐκ ἔστι τοῦτο ἀλλ' ἢ οἶκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ» (Γέν. 28,17).

Σκάλα λοιπὸν μὲ τριάντα σκαλοπάτια, τριάντα λόγους - μαθήματα. Ἐδῶ γίνεται μιὰ ἀκτινογραφία τῆς ψυχῆς. Ἐνας ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς Κλίμακος εἶνε ὁ **Περὶ μετανοίας** (Ε').

* * *

Στὴν ἐπιγραφή λέει, ὅτι ἡ γνησία μετάνοια εἶνε **«μεμεριμνημένη»**, ἔχει δηλαδὴ μέριμνα, φροντίδα. Ὁ κόσμος γιὰ ὅλα φροντίζει ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ψυχὴ. Οἱ βιοτικὲς φροντίδες δὲ μᾶς ἀφήνουν ἡσυχους οὔτε στὴν ἐκκλησία, ὅπου πρέπει νὰ διώχνουμε **«πᾶσαν βιοτικὴν μέριμναν»** (χερουβ. ὕμν.). Εἴμαστε δυστυχῶς σὰν τὴ Μάρθα, ποὺ ὁ Χριστὸς τῆς εἶπε: **«Μεριμνᾶς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἐνὸς δὲ ἐστι χρεία»** (Λουκ.10,41-42). Τὸ «ἐν» αὐτὸ εἶνε ἡ μετάνοια. Ποιὸς ἔχει μετάνοια; ποιὸς ρωτᾷ «Τί νὰ κάνω γιὰ νὰ σωθῶ;» (Γιέρ. 16,30);

Παίρνω κιμωλία καὶ γράφω στὸν πίνακα δύο φράσεις (Κλίμαξ, λόγ. Ε' περὶ μετανοίας, β')

«Μετάνοια» = «αὐτοκατάκριτος λογισμὸς».

«Μετανοῶν» = «κατάδικος ἀκαταίσχυντος».

Αὐτὰ εἶνε συμπεκνωμένο γάλα. Ὅπως λοιπὸν ἡ μάνα παίρνει τὸ πυκνὸ γάλα καὶ τὸ ἀναλύει, τὸ ἀραιώνει, ἔτσι θὰ κάνω κ' ἐγώ. Τί θὰ πῆ, μετάνοια = **«λογισμὸς αὐτοκατάκριτος»** καὶ μετανοῶν = **«κατάδικος ἀκαταίσχυντος»;**

Ὅλοι εἴμεθα παραβάται. Ὅχι τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, ἀλλὰ τοῦ κώδικος τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς συνειδήσεως - τοῦ ἀγράφου νόμου. Ὡς παραβάται πρέπει νὰ τιμωρηθοῦμε. Εἴμεθα ὑπόδοκοι ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ. Καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ δικαστοῦμε γιὰ ὅσα ἔχουμε κάνει, θὰ ἔπρεπε ὅλοι νὰ καταδικαστοῦμε σὲ φυλάκιση. Τὰ ῥητὰ λοιπὸν αὐτὰ τῆς Κλίμακος λένε: Μὴν περιμένεις νὰ σε δικάσῃ ὁ Κριτὴς· **δίκασε ἐσὺ τὸν ἑαυτὸ σου**, καὶ ἔτσι **θὰ γλυτώσῃς τὴ ντροπή.**

Ἔρχεται στὸ νοῦ μου ἕνας γενναῖος ἀξιωματικός. Αὐτός, ὅταν παρέβαινε κάποιον στρατιωτικὸ κανονισμό, ἔλεγε: **«Τιμωρῶ τὸν ἑαυτό μου** πέντε μέρες φυλακῆ!» Λεγόταν Παναγιώτης Μπενησάλτης. Λοιπὸν κ' ἐσύ, Χριστιανέ, μὴν περιμένεις νὰ σοῦ βάλῃ κανόνα ὁ πνευματικός· στήσε σὺ νωρίτερα δικαστήριον στὰ βάθη τῆς καρδιάς σου. Ἐσὺ κατηγορούμενος, ἐσὺ καὶ δικαστής. Ἐξέτασε τὸν ἑαυτὸ σου καὶ νὰ τὸν ὑποβάλῃς σὲ τιμωρία. Αὐτὸ θὰ πῆ **«μετάνοιά ἐστὶν αὐτοκατάκριτος λογισμὸς».**

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης, ποὺ τὸ ἔγραψε αὐτὸ, εἶχε ἕνα γέροντα. Καὶ τὸ ρώτησε: —Γέροντα, ὑπάρχει μετάνοια στὸν κόσμον, ὑπάρχουν μετανοοῦντες, ἢ ὅλοι εἴμεθα ψεῦτες; Ἐκεῖνος λέει: —Πᾶμε νὰ σοῦ δείξω ὑποδείγματα μετανοίας. Τὸν πῆγε λοιπὸν στὴν ἔρημο, σ' ἕνα σπάνιον μοναστήρι ποὺ λεγόταν **Φυλακὴ** (ἔ.ἀ. Ε', ε'). Τί εἶδαν τὰ μάτια του, τί κατάδοκοι ἦταν ἐκεῖνοι! Ἦταν ἐκεῖ πολλοὶ ἀσκηταί. Ὁ ἕνας στεκόταν ὀρθος ὅλη νύχτα στὸ ὑπαιθρον μὲ ἀκίνητα τὰ πόδια, ὁ ἄλλος βασανίζοταν ἀπὸ τὴν αὐπνία, ἄλλος ὑβρίζε τὸν ἑαυτὸ του, ἄλλος προσευχόταν μὲ τὰ χέρια δεμένα πίσω σὰν κατάδικος, ἄλλος μὲ τὸ πρόσωπο μέσα στὰ γόνατα χτυποῦσε τὸ μέτωπο στὴ γῆ, ἄλλος ἔτυπτε τὸ στήθος, ἄλλος ἔβρεχε τὸ ἔδαφος μὲ δάκρυα, ἄλλος πλήγωνε τὸ σῶμα μὲ χτυπήματα, ἄλλος ἔκλαιγε γιὰ τὴν ψυχὴ του σὰν γιὰ ἕνα νεκρό... Θαύμασε ὁ ἅγιος καὶ εἶπε: —Τί εἶνε αὐτοί;

ποιός τούς δίκασε; —Μόνοι τους κατεδίκαναν τὸν ἑαυτό τους γιὰ τ' ἁμαρτήματά τους...

—Τότε τί, πρέπει νὰ μποῦμε ὅλοι μέσα σὲ μιὰ τέτοια φυλακή, γιὰ νὰ σωθοῦμε;

“Ὁχι, ἀδελφέ μου. Διότι καὶ ὅλο τὸ κορμί σου νὰ τὸ βασανίσῃς, δὲν σώζεσαι. Ἄν μπορούσε νὰ σωθῇ ὁ ἄνθρωπος μ' αὐτά, δὲν θὰ ἐρχόταν ὁ Χριστὸς στὸν κόσμο. Σωζόμεθα ὄχι μὲ ἐξωτερικὰ ἔργα, ἀλλὰ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Εὐλογητὸς ὁ Θεός! «*Τῷ ἀγαπῶντι ἡμᾶς καὶ λούσαντι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ, ... αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν*» (Ἀπ. 1,5-6). **Σωθήκαμε διὰ τοῦ τιμίου αἵματος** τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· αὐτὴ εἶνε ἡ πίστις μας. Συνεπῶς, χωρὶς νὰ ὑποτιμοῦμε τοὺς ἥρωες ἐκείνους τῆς μετανοίας, λέμε, ὅτι τὰ παραδείγματα αὐτὰ τῆς Κλίμακος εἶνε γιὰ νὰ καλλιεργηθῇ καὶ σ' ἐμᾶς ἡ βαθειὰ συναίσθησι. Δὲ' μᾶς συμβουλεύει νὰ κάνουμε κ' ἐμεῖς ἔτσι. Καὶ ὁ ἴδιος ἄλλωστε ὁ ἅγιος Ἰωάννης δὲν τὸ ἐφήρμοσε αὐτὸ στὸν ἑαυτό του. Τί ἐφήρμοσε; Φαίνεται ἀπὸ ἕναν ἄλλο λόγο του.

«*Οὐκ ἐνήστευσα*», λέει ἐκεῖ, «*οὐκ ἠγρύπνησα, οὐκ ἐχαμεύνησα, ἀλλ' ἐταπεινώθην*», φησί, «*καὶ ἔσωσέ με*» (Ψαλμ. 114,6) *συντόμως ὁ Κύριος*» (λόγ. ΚΕ' περὶ ταπεινοφροσύνης, 18'). Δὲ νήστευσα, δὲν ἀγρύπνησα, δὲν κοιμήθηκα κατὰ γῆς, ἀλλὰ —κατὰ τὸν ψαλμῶδο— «*ἐταπεινώθην, καὶ ἔσωσέ με*» ὁ Κύριος δι' αὐτοῦ τοῦ συντόμου τρόπου. Μολονότι ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἦταν ἀσκητής, ἐν τούτοις λέει· Ἐγὼ δὲν ἔκανα αὐτὰ ποὺ ἔκαναν ἐκεῖνοι· βρῆκα ἕνα σύντομο μονοπάτι σωτηρίας, βρῆκα ἕνα δρομάκι εὐλογημένο, ῥαντισμένο μὲ δάκρυα μετανοίας. Καὶ τὸ μονοπάτι αὐτὸ εἶνε ἡ **ταπεινώσις**. Ὁ φαρισαῖος εἶπε «Ἐγὼ νηστεύω, ἀγρυπνῶ, κάνω ἐλεημοσύνες...»· κέρδισε τίποτε; Τὰ ἔχασε ὅλα. Ἐνῶ ὁ τελώνης; Τίποτα δὲν ἔκανε· καὶ ἔφτασε μιὰ φωνή, τὸ «*Ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ*» (Λουκ. 18, 13), νὰ τὸν συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς καὶ νὰ τὸν σώσῃ. Αὐτὸς εἶνε ὁ «*αὐτοκατάκριτος λογισμὸς*». Νὰ λὲς στὸν ἑαυτό σου· Τέτοιος ποὺ εἶμαι, μοῦ ἀξίζει κάθε τιμωρία· «*ἐγὼ εἶμι γῆ καὶ σποδός*», εἶμαι χῶμα καὶ στάχτη (Γέν. 18,27). Ἔτσι γίνεται εὐκόλος ὁ δρόμος τῆς σωτηρίας· ἀρκεῖ μόνο νὰ σπεύσουμε ἐν μετανοίᾳ στὰ ἱερὰ ἐξομολογητήρια.

Κάτι ἀκόμα. Φυλαχτήτε ἀπὸ μιὰ παγίδα. Ὁ διάβολος εἶνε πολὺ πονηρός. Προτοῦ νὰ κάνης ὅποιοδήποτε ἁμάρτημα (πορνεία, μοιχεία, ἔκτρωσι, ὄρκο κ.λπ.), ἔρχεται καὶ σοῦ λέει στὸ αὐτί· —Δὲν εἶνε τίποτε αὐτό· φιλάνθρωπος εἶνε ὁ Θεός, ὅλους τοὺς συχωραεῖ. Ὅταν ὅμως γελαστῆς καὶ κάνῃς τὴν ἁμαρτία, τότε ἀλλάζει γλῶσσα. —Πῶ πω τί ἔκανες! λέει· ἀσυγχώρητη εἶνε ἡ ἁμαρτία σου... Ἔτσι ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο στὴν **ἀπόγνωσι**, ποὺ εἶνε ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος τῆς ψυχῆς. Εἶνε ὁ λέθριο πρᾶγμα, καὶ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ σὲ αὐτοκτονία, ὅπως συνέβη μὲ τὸν Ἰούδα.

Ὁχι ἀπελπισία λοιπόν, ἀλλὰ θάρρος καὶ **πόλεμος ἀνένδοτος** ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας. Φέρνει καὶ τὸ ἐξῆς παράδειγμα ὁ ἅγιος Ἰωάννης. Ἐχομε δυὸ σκυλιὰ· τὸ ἕνα πάλεψε μὲ τὸ λύκο κι ὁ λύκος τὸ δάγκωσε καὶ τὸ πλήγωσε, τὸ ἄλλο δὲν τὸ δάγκωσε. Στὸ ἐξῆς ποῖό ἀπὸ τὰ δύο θὰ μισῇ περισσότερο τὸ λύκο; Ἀσφαλῶς ἐκεῖνο ποὺ δέχτηκε τὸ δάγκωμα· αὐτό, ἂν δῆ τὸ λύκο, θὰ θέλῃ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Κ' ἐσύ, ἁμαρτωλέ, ποὺ σὲ πλήγωσε ὁ λύκος - σατανᾶς, μίσησέ τον καὶ διώξε τον.

Τέλος ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὑποδεικνύει καὶ ἕνα ὄπλο πολὺ ἀποτελεσματικό. Θέλεις, σὲ ρωτᾶ, νὰ νικήσῃς τὴν πορνεία, τὴ μοιχεία, τὸ θυμὸ, τὴν ὀργή, τὴν ὑπερηφάνεια, τὸν ἐγωϊσμό, ὅλο τὸ πολύκλαδο δέντρο τῆς ἁμαρτίας; Γράψε στὸν πίνακα τῆς καρδιάς σου· «**Ἐρως ἔρωτι νικᾶται**» (ἔ.ἀ. Ε', ς'). Δὲν ἀρνεῖται ὁ μεγάλος αὐτὸς ψυχολόγος, ὅτι ὁ κόσμος ἔχει θέλγητρα, ὅτι ὑπάρχουν ἔρωτες ἰσχυροί. Ἄλλὰ παρατηρεῖ· Αὐτοὶ οἱ ἔρωτες τῆς γῆς, ὅσο ἰσχυροὶ καὶ ἂν φαίνωνται, εἶνε μικροὶ καὶ ἀσημαντοὶ μπροστὰ σὲ ἕναν ἄλλον ἔρωτα, μπροστὰ στὸν ἔρωτα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶνε ὁ «*ὠραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων*» (Ψαλμ. 44, 3). Διαφορετικά, δὲ μπορεῖς νὰ ἐπιβληθῆς καὶ νὰ νικήσῃς τὰ θηριώδη πάθη.

* * *

Ἄγιε Ἰωάννη τῆς Κλίμακος! σ' εὐχαριστοῦμε, γιὰ τὴν μᾶς διδάξες μεγάλα μαθήματα. Μᾶς ἔδειξες, ὅτι ἡ πιὸ σύντομη ὁδὸς σωτηρίας εἶνε ἡ μετάνοια κι ὅτι ἕνας ἔρωτας ἀξίζει νὰ καίῃ μέσα μας, ὁ **ἔρωτας τοῦ Χριστοῦ**. Φέρε καὶ σ' ἐμᾶς τὸν ἔρωτα αὐτόν, νὰ λατρεύσουμε τὸ Χριστὸ καὶ ν' ἀποθάνουμε γι' Αὐτόν, διὰ πρεσβειῶν σοῦ καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγίου Παντελεήμονος Φλωρινῆς τὴν 13-4-1986. Καταγραφή καὶ σύντμησις 2-4-2006.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>